



KARÁCSONYI ÜZENET

Kiadja: A Leányfalui Római Katolikus Szent Anna Plébánia

A Karácsony ünnepe olyan üzenet, ami valóssággá válik életünkben. Hisz legnagyobb ajándék születik az emberiség számára. Ez az ajándék (kegyelem) maga az Isten fia Jézus Krisztus, aki hasonló lett hozzánk, emberré lett a bűnt kivéve, s elhozza nekünk az üdvösséget és maga lett számunkra az Üdvösség.

Világosság született Betlehemben, hogy örök fény lángoljon minden ember szívében az egész világon, s ezt a fényt senki sem tudja kioltani szívéből, mert é fényt a Hit, Remény, Szeretet életeti. Mindnyájunknak szüksége van arra a Gyermekre, aki örök reménnyel éltet bennünket, mindig van kiút az élet nehéz napján ha hagyjuk, hogy a mi lelkünkben (házunkban-családunkban) szülessen meg a Betlehemi kisded.

Karácsony egy nagy lehetőség az újrakezdésre Isten és ember közeledésére, mert így érezzük meg Isten jelenlétét ha mi is lélemben elindulunk a pásztorokkal, a napkeleti bölcsekkel, s minden jóakarató és jó szándékú emberrel köszönteni Jézust, édesanyját a Boldogságos Szűz Máriát s nevelőatyját Szent Józsefet. Így világgá tudjuk kiáltani Dicsőség a magasságban az Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek.

S e vágyva várt békesség akkor lesz az emberi szívekben s így e földön is, ha megtanuljuk a világosságot (Jézus Krisztus tanítását), a Hit fényét továbbadni, hogy világosság áradjon az egész emberiségre (tisztelet, jószág, igazságosság, áldozatkézség, elfogadás) s ne a sötétség árnyéka borítsa be mindennapjainkat anélkül, hogy észrevennénk hogy már rég elfordultunk az

**Kegyelemteljes Karácsonyi Ünnepeket
és Boldog Új Évet Kívánok
Leányfalu minden lakójának!**

Szalay Zoltán atya

Örökké élő Istenünktől. Segítsük kedves Testvérek (szülők, nagyszülők) gyermekeinket a világosságban járni a hit által, a hitoktatás beíratásával, az imádságok megtanításával, a templom s a szentmise megszeretetésével, hogyha bármikor sötétség, emberi szeretlenség terhe nehezedik lelkünkre mindig legyen kapaszkodónk a mindennapi életben a Hit, az örök Ige

Jézus Krisztus aki mindnyájunkért megszületett, hogy békét és boldogságot hozzon szívénkbe.

Kedves Testvérek! Tisztelt e lap olvasója!

Isten itt van közöttünk. Rajtad múlik, hogy eljössz-e meglátogatni és szívedbe zárni egész életedre. Egyedül rajtad múlik, s te felelsz gyermekeidért is, mert nekik is

szükségük van a Betlehemi kisded Igéjére, hogy egész életünkön át Jézus Krisztus szeretetében tudjunk élni.

S e szép üzenetet Babits Mihály Karácsonyi ének c. művének részlete fejezi ki a legszebben:

„Becsésnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
S nem vélted rossznak a zord életet?
Te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyűjts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd eléink
Törékeny játékunkat, a reményt..



Isten-Haza-Család

Három tartalmi válságot élő fogalom.

Tévedés. Isten nem fogalom, hanem láthatatlan valóság. Bizonyíték rá az okság elve szerint a teremtett világ, a kétezer évvel ezelőtt közénk alázkodott Istenfia, a történelmi Jézus.

Az Ő tanítása az Evangélium (Örömhír). Ebben minden Őt követő számára felkínálja, ártatlanul elszenvedett kínhalálával és csodás, történetileg vitathatatlan feltámadásával hitelesítette a feltámadás lehetőségét és Isten végtelen színelátásának, az üdvözülésének ígérte. Az üdvösségre vezető, látszólag nehéz krisztusi utat választóknak segítségül hagyta szentségeit, reánk épülő földi Egyházát, legfőbb ajándéknak és lelki tápláléknak saját testét és véréát az Oltáriszentségben.

Kérdés: Az Istent nem ismerők, vagy tagadók java része nem ismerve a Szentírást, hogyan lehet komolyan hitetlen, mikor azt sem tudja valójában miben nem hisz?

Könyörgés: Add Urunk, hogy minden hitetlennek életében legalább egyszer jusson eszébe, hogy mi sors vár rá halála után, ha a Szentírásnak mégis igaza van.

Haza: fogalom és valóság. Születésünk, küzdelmeink, munkásságunk, örömeink, tragédiáink és holtunk színtere. Ezen megcsónkított kis földdarabon élve, küzdve és halva, egy nyelvet beszélve, saját és honfitársaink javát szolgálva, egymásra utalva, majd végsőn megnyugodva alakul ki érző szívünkben és fogékony tudatunkban a közös haza, magyarázatra nem is szoruló fogalma. Már ha kialakul!

Mert a kapitalista globalizáció (tőkés világalom) mamuthatalmak lánctalpai alatt véres egyenpiaccá igyekeznek zülleszteni ezt az egyre boldogtalanabb materializált világot. Ezért a megvásárolt politika aljas és elvtelen támogatásával a haza magasztos fogalmát, mint útonállót a szótárból is ki akarja irítani, tudatát és érzését meg akarják bennünk ölni. Vigyázzunk! Ezek a lelket akarják elpusztítani. És erős, gyilkos fegyverek vannak (gátlások nélkül). Nagy veszélyben a Haza!

Család: Ősi intézmény. Míg a közelmúlt századig a természetünkbe oltott isteni szándék szerint működött, a történelmi időkot megelőző évtizedek tanúsága szerint az emberi lét, társas szerveződés, az ember szocializálódásának alapköve, iskolája, építőéglája volt.

És jó volt! A maga biológiai, szociológiai, szellemi, erkölcsi, érzelmi értékeivel fenntartotta és szolgálta az emberi nemet, egyént és társadalmakat.

Racionalista materialista világunk a „liberté” hangzatos, de rosszul értelmezett jelszavával elfordult a Teremtő által ajánlott emberre szabott modellől.

A család intézmény az egyéni önzés, felelőtlenség, szeretetlenség, embertelenség mocsarába látszik elmerülni? Bomló intézménye alá temetve egyre szaporodó számban egyéni sorsokat, köztük legfájóbban a jövő letéteményeseit, gyermekeinket, utódainkat, a keresztény magyar jövőndőt. A család intézményének újra megillető rangra emelése Isten nélkül nem fog sikerülni.

Pedig a családra az elkövetkező évezredeknek is szüksége lesz talán jobban, mint valaha.

*Dr. Havas Imre
A Szent Anna Plébánia
világi elnöke*

Gondolatok a hitoktatásról

*„Menjete el az egész világra és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek”
— mondta Krisztus urunk feltámadása után tanítványainak.*

A mikor az ember valami módon megkapja ezt a küldetést már nem is tehet mást, minthogy igyekszik eleget tenni Jézus szavainak és hirdeti az örömhírt. Mint tudjuk az önkormányzati iskolákban a hitoktatás fakultatív és csak tanítás után tartható meg. Ekkor a gyermek már alig várja, hogy kiszabaduljon a tanterem szűk falai közül és kimosogassa magát a szabadban, amire itt hála Istennek megvan a lehetőség. Még egy órára terembe ültetni a gyermekeket elég nagy próbatétel.

Nem egyszer megkaptam és megkapom hol kedves, hol „kevésbé” kedves szavakkal az elutasítást, amit én persze egyáltalán nem csodálok, de szeretném a Jóhírt, Jézus tanítását nekik is elmondani. Ebben megerősít, hogy kis tanítványaim kedves szülei kinyilvánították

szándékukat, hogy gyermekük részesüljön hitoktatásban, hiszen e nélkül nem is foglalkozhatnánk velük. Sajnos többször is tapasztalom, hogy a szülők úgy vélekednek majd a gyermek eldönti akarja-e vagy sem ezt a tanítást. Csak azt nem tudom, hogy dönt egy hat-nyolc éves gyermek arról, amit nem ismer?

Talán semmiféle ismeretet nem kéne adni gyermekeinknek mindabból a sok értékből, tudásból amit eddig összegyűjtöttünk, átörököltünk szüleinktől, nagyszüleinktől, elődeinktől? Nem tudom, hogy átgondolták-e



kellőképpen azok akik így vélekednek, de kérem gondolják át. Talán ők maguk sem ismerik, hogy miről van szó, és ez nem is saját hibájuk.

Kimaradt az életükből — nem jutott el hozzájuk — a Jóisten szerető üzenete. Szépen kérem, ne hagyják ki ezt a lehetőséget gyermekeik életéből, mert a veszteség nagyobb mintsem gondolnák.

Az idei tanévben a hitoktatás heti egy órában keddi napon van. A katolikus hitre való nevelést hárman végezzük: Az óvodait, Melcher Mónika a kicsik óvó nénije, Zoltán atya a második osztállyal és a felsősökkel foglalkozik, én az első, harmadik és a negyedik osztályosokkal foglalkozom.

A foglalkozásokra külön tantermet biztosított az igazgató. Köszönet érte, így nyugodtak a körülményeink és a gyermekeknek is tetszik a változatosság. Igyekszünk játékkal, képekkel, a szeretet gyakorlásával színesebbé tenni a foglalkozásokat. Jézus tanítása különben sem olyan tananyag, amit tanulással lehet elsajátítani.

Ő maga mondta: „Az ígék amelyet én mondtam nektek lélek és élet”.

Egy harmadikos kis tanítványom mondta egy alkalommal: Miért mondjuk, hogy hit-tan? Hát azt, hogy hiszek vagy nem, azt nem lehet tanulni azt csak élni lehet. Nagyon remélem, hogy ezt a tanítást életté tudjuk váltani, és gyermekeink ezen keresztül jobbitani tudják a világot szűkebb és bővebb környezetükben. Ehhez mi katetékák csak segítséget tudunk nyújtani a szülőknek-nagyszülőknek, hisz ők a gyermekek első és legfontosabb hitre nevelői.

Kívánom ehhez a Jóisten segítő kegyelmét, köszönve bizalmukat.

Nagy Miklósné Klári néni



*„Ki szeretném kiáltani a világnak: Szeressétek Istent, mert jó és nagy az Ő irgalmassága!”
(Faustina nővér)*

Krakkói zarándoklat

Ez év októberében a leányfalui hívek, dunabogdányi és pilis-szentkereszti testvéreinkkel kibővült kicsiny közössége, Zoltán atya szervezésében egy lélekemelő zarándokúton vett részt.

Krakkóban jártunk, ahol a Szentatya két éve szentelte föl az Isteni Irgalmasság Bazilikát, mely a harmadik évezred emberének hivatott hirdetni a szeretet és az isteni irgalmasság krisztusi üzenetét. Oltára felett Szent Fausztina által látott Jézuskép látható „Jézusom Bizom Benned!” felirattal.

A bazilika altemplomában más népek mellett Magyarország is kapott egy kis kápolnát, melynek fölszentelésére október 9-én, velünk együtt ötezernél is több magyar zarándok érkezett Lengyelország egykori fővárosába.



A tiszteletükre celebrált szentmisét követően itt, a Szentek Közösségének Magyar Kápolnájában, helyezte el dr. Erdő Péter bíboros érsek a krakkói érsek által átadott Szent István-karereklyét. Az új katolikus kegyhely egyben egy csodálatos művészeti alkotás is, hiszen falait körben csodálatos mozaikok, az Irgalmas Jézusra tekintő magyar és lengyel szentek ábrázolásai ékesítik. Megindító volt akkor ott lenni és erősödni hitünkben. És jó volt érezni lengyel testvéreink szeretetét is. A két nép sok szálon összefonódó történelme újabb

kapcsolódási ponttal gazdagodott!

A négy napos zarándoklat egyben egyházközségi kirándulás is volt, hiszen útközben gyönyörű tájakon haladtunk keresztül, megtekintettük a garamszegi fatemplomot és Árva várát, bejártuk Krakkó belvárosát, és voltunk a híres wieliczki sóbányában is, melyben a csodálatos sótemplom található. Hazafelé pedig Lócsét, Késmárkot, Szepes várát, illetve Szepeskáptalant néztük meg.



Zarándokutunkat különleges szentmise zárta, melyet Zoltán atya mutatott be a több százéves, gyönyörű szép szepescsütörtöki kápolnában.

Hazafelé jövet, amikor a fáradt buszba életet lehelt zarándoktársaink vidám kacagása, arra gondoltam, hogy a Jó Isten bizonyosan örömet leli bennünk, hiszen ő a vidám adakozókat szereti...

Úgy vélem a zarándoklat is egyfajta adakozás, áldozat a Jó Istennek, természetesen mint minden, amit Neki adunk, elsősorban nekünk válik javunkra, s magunkkal visszük az örökérvényűségbe is...

Mindnyájunk nevében ezúton is köszönjük a zarándoklat megszervezését Zoltán atyának, Szontághné Végh Jutkának és avatott idegenvezetőnknek, Fischer Istvánnak, fáradhatatlan kalauzolását.

Egy zarándok

Méltó nyugvóhelyet elhunytjainknak!

Minden kultúrában megvan az emberek életében a temetési szokások rítusa és végső nyugvóhelyének kialakítása. Általában ha népek korábbi életét, kultúráját szeretnénk megismerni, a temetési szokásokat vizsgálják a szakemberek.

Mindazok számára, akiknek - akinek szereteteik nyugszanak, a kegyeleti hely szent helyé válik, és úgy érezzük egy darabot itt hagyunk önmagunkból és fontossá válik a hely számunkra, hogy imánkkal, gyertyagyújtással, virágokkal kifejezzük tiszteletünket és szeretetünket az elhunyt iránt. Lelkiileg jó érzés a temető csendjében sétálni és szembesülni a földi mulandósággal, és bármennyire is be akarunk rendezkedni evilági dolgokba egyszer Isten színe előtt kell megállni ha elfogadjuk, ha nem.

Nagyon fontos a temető, hogy szent helyé (kegyeleti) váljék. Hála Istennek sokan így tesznek és viselkednek, de vannak olyanok is akiknek semmi sem fontos magukon és szűkebb családjukon és persze birtoklásukon kívül, s így válik sajnos kutya sétáltató helyé vagy személtlerakó helyé.

E falu római katolikus papjaként ezen a méltatlan helyzeten szeretnék minél előbb változtatni. Feltehetjük a kérdést: miért kell a papnak ebben az ügyben állást foglalni? Válasz erre egyértelmű. A leányfalui temető a római katolikus plébánia tulajdona, amit a Polyák család adományozott a falunak, felruházva a tulajdonjoggal a katolikus egyházat. Abban az időben, mivel nagyon kevés lakosa volt Leányfalunak, természetes volt, hogy mindenki, lehetett katolikus vagy református, támogatta a temető fenntartását. Az idő folyamán Leányfalu jellege megváltozott s nem lehet elvárni, hogy a katolikus és a református együtt tartson fenn köztemetőt, hisz a törvény értelmezése szerint fajtól, vallástól függetlenül az önkormányzatnak állandó lakosainak számára biztosítani kell a végső nyughelyet. Hála a Jóistennek ígéretet kaptam a falu vezetésétől, hogy a költségvetésbe is bekerül a temető fenntartásához és fejlesztéséhez való hozzájárulás, ami nem adománynak minősül, hogy valaki félre ne értse, aki nem szívesen ad a katolikus egyháznak, hanem törvényi kötelességnek tesz eleget.

Örülök neki, hogy előrelépés történt a temető ügyében, amit külön köszönök a Polgármester úrnak és a Képviselőtestület tagjainak, hogy e kérdés fontosságát magukévá tették. Ebben az évben sikerült a temető egy részét bekeríteni, s méltón megóvni a sírhelyeket.

E nagy feladat anyagi rendezéséhez szeretném megköszönni a Leányfalu Nagyközség Építetett Környezetéért Közhasznú Közalapítvány, a Református testvéreink és azon magán-személyek adományát, akik fontosnak érzik a temető rendezését.

Zoltán atya

A Szent Anna Karitászcsoportról „dióhéjban”

A „szeretet” életre keltette bennünk az egymásért való tenni vágyát, amely nem csak „elfogad”- de „adni is akar”! Fel kellett ismernünk, hogy az evangéliumi élet teszi hitelessé a tanúságtévést környezetünkben. Nem elég csak magunkra gondolni, hiszen mindannyian Isten gyermekei vagyunk. Ennek tükrében alakult meg 2000-ben Leányfalun, a Katolikus plébánián a Karitászcsoport.

A karitászcsoport munkája nagyon fontos missziós feladat! Nem a módszer, a technika, a szervezettség a lényeg, bár az is szükséges, hanem a személyesség a másik iránti feltétlen bizalom. Ez képes jobbá tenni az embereket, ez a szeretet emel Istenhez is. Teréz anya nem nézte, hogy katolikus, református, vagy hitetlen valaki. Az sem számított nála, hogy mennyi mindent tesz – egyedül csak az számított, hogy mekkora szeretetet visz a tetteibe.

Ez az igazán követendő példa a számunkra is. Csoportunk minden tagja

részt vesz valamilyen karitatív munkában. Van, aki a templom körüli szükséges tevékenységeket, szolgálatokat látja el, van aki betegeket látogat, van aki a ruhavásárokat bonyolítja, van aki szeretetsomagokat készít, adományokat házhoz szállít, van aki a templomi ünnepek előkészületeiben szorgoskodik, vagy a közös templomi imádságok levezetését vállalja, esetleg egészségügyi problémák megoldásában segít.

„Bizony mondom nektek, amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”- mondta Jézus. Kötelességünk a segélykiáltásokat meghallani, a segítségkérésre „igen”-t mondani, mert a szeretet „követeli” a kiáradó jószágot! A Karitászcsoport ennek a szeretetnek hordozója, továbbadója mert Isten szolgálata csak szeretettel működik.

Karitászcsoport vezetője:
Pappné Emma

Ünnepi szentmisék rendje

December 24.

Éjféli szentmise, tábortűz a templom előtt

December 25.

Karácsony, Urunk Születése Ünnepe
szentmise 9 óra

December 26.

Szent Család Vasárnapja szentmise 9 óra
Hétköznapok

szentmise este 17 óra 30 perckor